

Arrest

nr. 57 893 van 15 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 december 2008 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad van State van 16 november 2010 met nr. 208.945 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 augustus 2009 met nr. 30 583 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN BINST, die *loco* advocaat A. DE RUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen het Rijk binnenkwam op 19 mei 2000, diende op 22 mei 2000 een asielaanvraag in.

1.2. Op 28 augustus 2000 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op de asielaanvraag van verzoeker, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De commissaris-generaal nam op 30 mei 2002 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

1.4. Via een op 27 juni 2002 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van het toenmalige artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.5. Bij arrest nr. 118.246 van 11 april 2003 verwierp de Raad van State het tegen de beslissing van de commissaris-generaal ingestelde beroep tot schorsing en nietigverklaring.

1.6. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 15 april 2004 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard.

1.7. Verzoeker trad op 21 april 2006 in het huwelijk met mevrouw (K. S.), die in het kader van een gezinshereniging met haar vader tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten.

1.8. Via een op 30 oktober 2006 gedateerd schrijven diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.9. Bij vonnis van 7 juni 2007 vernietigde de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde het huwelijk tussen de schoonvader van verzoeker en mevrouw (V. S.).

1.10. Verzoeker bood zich 8 juni 2007 aan bij de vreemdelingendienst van de stad Gent om, in functie van zijn echtgenote, een aanvraag tot verblijf in te dienen. Dezelfde dag werd verzoeker een bijlage 15ter, zijnde een verklaring omtrent de niet ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag, ter kennis gebracht.

1.11. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 4 november 2008 de beslissing om verzoeker te machtigen tot een verblijf van één jaar. Aan verzoeker werd tevens meegedeeld dat hij, met het oog op een verlenging van de toegestane verblijfsmachtiging, het bewijs diende te leveren dat hij in het bezit was van een arbeid- of beroepskaart en van een effectieve en recente tewerkstelling.

1.12. Op 22 december 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker en zijn echtgenote.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 15 januari 2009 ter kennis is gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Reden van de beslissing :

Art. 7.2, wet van 15.12.1980; wettig verblijf verstreken

Betrokkene heeft zijn verblijf in België verkregen op basis van het feit dat zijn echtgenote (K. S.) (tevens de moeder van zijn kinderen) gevestigd was in het Rijk. Gezien de grond voor de vestiging van (K. S.) is komen te vervallen en moet geacht worden dat haar nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan komt ook de grond voor regularisatie van de betrokkene te vervallen. Betrokkene heeft geen recht op verblijf meer.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Artikel 2 van de Wet van 29.07.1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet bepaalt dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens hetzelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat de motivering dus ook zeker de juridische overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motiveringsplicht vereist dat iedere beslissing van het bestuur op geldige motieven dient te berusten en deze motieven moeten in het besluit vermeld worden, zodat iedere burger kan lezen waarom een bepaalde beslissing genomen werd.

Verzoeker merkt in eerste instantie op dat hem enkel een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht, maar geen beslissing die verbonden is aan dit bevel of die tengevolge van dit bevel genomen werd. Hij heeft met andere woorden nooit een beslissing ontvangen waarin gesteld wordt dat zijn recht op verblijf wordt ingetrokken en de redenen (zowel feitelijk als juridisch) op basis waarvan deze beslissing zou genomen zijn. Verzoeker heeft enkel kennis van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat het wettig verblijf zou verstreken zijn.

Een administratieve beslissing dient niet enkel gemotiveerd te worden in feite doch ook in rechte. In het bestreden bevel wordt wel verwezen naar artikel 7.2 van de Vreemdelingenwet, waarbij vermeld wordt dat het wettig verblijf verstreken is.

Echter, verder in het bestreden bevel stelt verwerende partij dat verzoeker geen recht op verblijf meer zou hebben. Nochtans betreft de administratieve beslissing die aan verzoeker werd betekend geen beslissing tot intrekking van zijn verblijfsrecht maar enkel een bevel om het grondgebied te verlaten.

In het bestreden bevel wordt geen enkele bepaling door verwerende partij ingeroepen die een wettelijke basis kan leveren om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster.

Nochtans is het evident dat een expliciete juridische basis vereist is om over te gaan tot het intrekken van een verblijfsrecht.

Er dient besloten te worden dat de motiveringsplicht werd miskend nu de verwerende partij in eerste instantie geen beslissing heeft genomen tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker, maar in tweede instantie in het bestreden bevel zelfs geen juridische grond opgeeft op basis waarvan de beslissing werd genomen.

Er wordt dan ook ten onrechte besloten dat het verblijf van verzoeker vervalft, zodat er geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 7.2 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

(...)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006; arrestnr. 6255 RVV nr. 16.144/II).

Verwerende partij nam op 4 november 2008 een beslissing aangaande de regularisatieaanvraag van verzoeker dd. 13.11.2006 in toepassing van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet, aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 december 2008. Er werd beslist om verzoeker te machtigen tot een verblijf van één jaar vanaf de afgifte van de documenten.

Verwerende partij stelt dat verzoeker zijn verblijf heeft verkregen op basis van het feit dat zijn echtgenote gevestigd was in het Rijk, maar levert hiervan geen bewijs. Zij vervolgt dat, gezien de grond voor de vestiging van verzoekers echtgenote is komen te vervallen, er moet geacht worden dat haar nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan. Verwerende partij meent bijgevolg dat de grond voor de regularisatie van verzoeker komt te vervallen.

Verzoeker voegt het bestreden bevel, betekend aan zijn echtgenote op 15.01.09, waarin vermeld wordt dat de grond voor de vestiging van verzoekers echtgenote is komen te vervallen (evenwel zonder enige juridisch grond waarop men zich baseert), en waar verwezen wordt naar de nietigverklaring van het huwelijk van de vader van verzoekers echtgenote, in functie van wie verzoekers echtgenote naar België is gekomen en zich gevestigd heeft. Verzoeker neemt aan dat verwerende partij het in zijn beslissing over dit bevel heeft, nu aan de echtgenote van verzoekster geen beslissing tot intrekking van haar verblijfsrecht werd betekend.

Verzoeker merkt op dat verwerende partij geen datum van de nietigverklaring van het huwelijk van verzoekers schoonvader vermeldt.

Verwerende partij heeft nochtans de verplichting om haar beslissingen te stoelen op een correcte feitenvinding. Als verwerende partij zich zelfs niet de moeite getroost om de feiten die zij vermeldt in het bestreden bevel op een juiste en volledige wijze te vermelden, kan bezwaarlijk aangenomen worden dat zij haar beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid.

Over welke beslissing tot nietigverklaring van het huwelijk van verzoeksters vader gaat het hier? Werd dit uitgesproken door een rechtbank? Zoja, door welke Rechter, wanneer en is dit vonnis definitief?

Verzoeker heeft dan zelfde nodige opzoekingen gedaan: het betreft het vonnis tot nietigverklaring uitgesproken door de 3 Kamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent (rolnummer 05/4086/A), met de Procureur des Konings als eisende partij, en de heer (S. A. I.)(vader van verzoekers echtgenote) als verwerende partij. Er werd geen hoger beroep aangetekend tegen dit vonnis en op 30.05.06 werd een attest van niet - verhaal afgeleverd aan de Procureur des Konings te Gent.

Verwerende partij is op een onzorgvuldige manier tewerk gegaan, nu zij in het bestreden bevel zelfs niet vermeldt wanneer het huwelijk terzake nietig zou verklaard zijn, of hiertegen beroep werd aangetekend, etc... Zij stoelt haar beslissing blijkbaar niet op volledige feiten.

Toch vermeldt zij het element van de nietigverklaring van het huwelijk als essentieel element bij het bestreden bevel (hoewel zij geen juridische basis vermeldt, en er evenmin een beslissing tot intrekking van het verblijf van verzoeker werd genomen of aan hem ter kennis gebracht).

In ieder geval is het zo dat de nietigverklaring van voormeld vonnis reeds dateert van 2005, en dat verwerende partij hiervan reeds geruime tijd op de hoogte was.

Verwerende partij heeft op 4 november 2008 een positieve beslissing genomen aangaande de regularisatieaanvraag van verzoeker, en heeft, met kennis van alle gegevens waaronder het vonnis van nietigverklaring dd. 22.12.2005, een recht op verblijf toegekend aan verzoeker.

De verwerende partij toont bijgevolg niet aan dat zij zou misleid zijn door verzoeker op het ogenblik dat verzoeker zijn verzoek tot regularisatie indiende, immers. de nietigverklaring van het huwelijk van de schoonvader van verzoeker (waardoor, aldus verwerende partij, het recht op vestiging van verzoekers echtgenote zou komen te vervallen) was geheel bekend aan verwerende partij toen zij op 4 november 2008 besliste om verzoeker te machtigen tot een tijdelijk verblijf (bijna 3 jaar na het tussengekomen vonnis!)

Het is dan ook kennelijk onredelijk en getuigt van een onzorgvuldige besluitvorming om op basis van bepaalde gegevens een vreemdeling toe te laten tot een verblijf en vervolgens later, met kennis van nog steeds dezelfde gegevens, plots tot een ander besluit te komen en aldus te stellen dat het recht op verblijf vervalt (waarvoor overigens geen juridische grondslag gegeven wordt,...) en een bevel tot het verlaten van het grondgebied te betekenen."

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verzoeker stelt dat hij voorafgaandelijk aan het thans bestreden bevel geen administratieve beslissing heeft gekregen tot intrekking van zijn verblijfsrecht. Hij meent dan ook dat het bestreden bevel de motiveringsplicht miskent. In een tweede onderdeel stelt hij dat in het bestreden bevel geen datum van de nietigverklaring van het huwelijk van zijn schoonvader werd vermeld en dat het bestreden bevel niet afdoende werd gemotiveerd. Volgens verzoeker werd het huwelijk in 2005 nietig verklaard en hij meent dat het onzorgvuldig is om hem in 2008, met kennis van zaken, een verblijfsrecht toe te kennen om het enkele maanden erna weer in te trekken.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

In casu werd het bestreden bevel als volgt gemotiveerd:

t.a.v. verzoekers echtgenote: artikel 7,2 Wet van 15 december 1980: wettig verblijf verstreken. Zij heeft haar verblijf in België verkregen door gezinshereniging met haar vader (S. A. I.). Haar verblijfsrecht vloeit dus voort uit de vestiging van haar vader in het Rijk. De vestiging van (S. A. I.) werd ingetrokken gezien zijn huwelijk op grond waarvan hij vestiging gekregen had, nietig verklaard werd. Gezien door de nietigverklaring van dit huwelijk ook alle er uit voortgesproten rechten komen te vervallen, zo ook het recht op gezinshereniging, heeft zij geen recht meer op verblijf.

t.a.v. verzoeker: artikel 7,2 Wet van 15 december 1980: wettig verblijf verstreken. Verzoeker heeft zijn verblijf in België verkregen op basis van het feit dat zijn echtgenote, gevestigd was in het Rijk. Gezien de grond voor de vestiging van zijn echtgenote is komen te vervallen en moet geacht worden dat haar nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan, komt ook de grond voor regularisatie van verzoeker te vervallen. Verzoeker heeft geen recht op verblijf meer.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de nietigverklaring van het huwelijk van verzoekers schoonvader door de rechtbank gevolgen heeft ex tunc, wat betekent dat verzoekers schoonvader worden geacht nooit te zijn gehuwd.

Aangezien dit huwelijk wordt beschouwd als nooit te hebben bestaan, verliest niet alleen zijn schoonvader zijn verblijfsrecht maar ook diens kinderen (meer bepaald verzoekers echtgenote) die ten gevolge van dat huwelijk een verblijfstitel hebben verkregen.

Verzoeker houdt ten onrechte voor dat hij eerst een administratieve beslissing tot intrekking van zijn verblijfsrecht diende te ontvangen. Deze bewering kan echter niet gevolgd worden, temeer de verblijfsdocumenten van verzoeker en zijn echtgenote werden ingetrokken conform artikel 35 van het KB van 08 oktober 1981. Er is dan ook geen sprake van de voorafgaandelijke afgifte van een bijlage 37.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbegin(s)el, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006) .

Zoals reeds supra aangehaald, werd de bestreden beslissing op correcte wijze genomen. De motivering van de bestreden beslissing is voldoende duidelijk en verwijst naar vaststaande gegevens uit het administratief dossier.

Het loutere feit dat de exacte datum van de nietigverklaring van het huwelijk van verzoekers schoonvader niet wordt vermeld in het bestreden bevel, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker betwist niet dat dit gegeven incorrect zou zijn; hij verwijst echter ten onrechte naar het jaartal 2005, daar waar het huwelijk in 2007 werd ontbonden.

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat daar waar verzoeker stelt dat hij toch nog gemachtigd werd tot verblijf ondanks het feit dat het huwelijk van zijn schoonvader al vernietigd was, deze machtiging stoelt op een zo grove onregelmatigheid dat ze geen rechtsgevolgen kan doen hebben ontstaan in hoofde van verzoekende partij. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd op correcte en zorgvuldige wijze gegeven.”

2.3. De Raad merkt op dat verzoeker met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet betoogt dat ten onrechte werd besloten dat zijn wettig verblijf “vervalt” en er bijgevolg geen toepassing kan gemaakt worden van deze bepaling om hem een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Voormeld wetsartikel laat, zoals verzoeker terecht aangeeft, niet toe te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die, zoals *in casu*, gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Verweerder betoogt evenwel dat, ondanks het feit dat hij verzoeker op 4 november 2008 machtigde tot een verblijf van één jaar, voormelde bepaling in voorliggende zaak toch toepasbaar is. Hij licht toe dat de echtgenote van verzoeker haar verblijfsrecht ontleende aan het feit dat haar vader, ingevolge een huwelijk met een Belgische vrouw, tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten. Daarnaast stelt hij dat, aangezien het huwelijk van de schoonvader van verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg in 2007 werd vernietigd, verzoekers echtgenote dient geacht te worden nooit een recht op verblijf in het Rijk te hebben verworven. Verweerder benadrukt dat hij slechts een verblijfsmachtiging aan verzoeker toestond omdat zijn vrouw en kinderen legaal in het Rijk verbleven en dat, nu blijkt dat de echtgenote van verzoeker ten onrechte tot een verblijf werd toegelaten, de reden om verzoeker tot een verblijf te machtigen, is weggevallen en hij dus “geen recht op verblijf meer heeft”.

De Raad dient te benadrukken dat verzoeker “gemachtigd” werd tot een verblijf in het Rijk, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er kan derhalve niet gesteld worden dat verzoeker *in casu* genoot van een “recht” op verblijf ingevolge zijn huwelijk dat teniet zou zijn gegaan door de vaststelling dat zijn huwelijkspartner zelf niet over een verblijfsrecht beschikte.

Verweerder lijkt er voorts vanuit te gaan dat hij een reeds toegekende verblijfsmachtiging van beperkte duur voortijdig kan beëindigen indien hij van oordeel is dat de reden waarom hij initieel de verblijfsmachtiging toekende – *in casu* de legale aanwezigheid van de echtgenote en kinderen in het Rijk – niet bestaat of omdat een gezinslid van de persoon die tot een verblijf gemachtigd werd niet over een verblijfsrecht zou beschikken. Verweerder blijft evenwel in gebreke de wetsbepaling te duiden waaruit een dergelijke mogelijkheid zou blijken. Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, de enige bepaling waarnaar verweerder verwijst, voorziet deze mogelijkheid immers niet.

Er dient daarentegen vastgesteld te worden dat de wetgever in 13, § 3 van de Vreemdelingenwet op limitatieve wijze omschreven heeft in welke gevallen een bevel om het grondgebied kan afgegeven worden aan een vreemdeling die “*gemachtigd*” werd om voor beperkte tijd in het Rijk te verblijven. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1 ° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2 ° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3 ° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Uit de aan de Raad ter beschikking gestelde stukken blijkt niet dat verzoeker langer in het Rijk verbleef dan de termijn waartoe hij gemachtigd werd. Uit deze stukken blijkt evenmin dat aan verzoeker enige voorwaarde werd opgelegd waaraan hij tijdens zijn verblijf diende te voldoen. Er werd hem immers louter meegedeeld dat er voorwaarden waren waaraan hij diende te voldoen indien hij een verlenging van zijn verblijfsmachtiging wenste te verkrijgen. Daarnaast is er ook geen enkel stuk beschikbaar waaruit zou kunnen afgeleid worden dat verzoeker zelf heeft gepoogd verweerder op enigerlei wijze te misleiden.

Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen nog op dat de aan verzoeker toegekende verblijfsmachtiging stoelt op een zo grove onregelmatigheid dat deze geen rechtsgevolgen kan hebben doen ontstaan. De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat de beslissing om verzoeker tot een verblijf in het Rijk te machtigen werd genomen door een daartoe bevoegde ambtenaar en met respect voor hetgeen bepaald is in het oude artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat verweerder niet aantoonde dat hij pas nadat hij de verblijfsmachtiging aan verzoeker toekende, kennis kon hebben of kreeg van de vernietiging van het huwelijk van diens schoonvader. Verweerder kan, nu niet blijkt dat de toekenning van een verblijfsmachtiging aan verzoeker het gevolg is van een grove en manifeste onwettigheid, in voorliggende zaak derhalve geen beroep doen op de rechtsfiguur van de onbestaande rechtshandeling (cf. M. VAN DAMME en F. DE KEGEL, “Intrekking van de administratieve rechtshandeling”, Brugge, die Keure, 1994, 85-86).

Verweerder stelt verder dat hij opdracht gaf om de verblijfsdocumenten van verzoeker en zijn echtgenote in te trekken. Het feit dat verweerder opdracht gaf om, overeenkomstig artikel 35 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de verblijfsdocumenten die aan verzoeker ter hand werden gesteld, te ontnemen, laat evenwel niet toe te concluderen dat de beslissing tot verwijdering van het grondgebied *in casu* rechtsgeldig werd genomen. Het feit dat een verblijfstitel (*instrumentum*) wordt ingehouden, laat namelijk niet toe te besluiten dat de verblijfsmachtiging op zich (*negotium*) rechtsgeldig werd beëindigd.

De Raad kan bijgevolg slechts vaststellen dat verweerder artikel 7 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft door te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die gemachtigd was tot een verblijf van een jaar, nu deze wetsbepaling slechts kan toegepast worden ten aanzien van de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en verweerder niet aantoonde dat de verblijfsmachtiging van verzoeker niet langer geldig was of voortijdig kon beëindigd worden.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige door verzoeker aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 december 2008 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,
mevr. M. EKKA,
dhr. G. DE BOECK,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS